

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2015, č. j. DSH/14502/15, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2016, č. j. 17A 12/2016 – 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Rozsudkem ze dne 24. 10. 2016, č. j. 17A 12/2016 – 56, zrušil Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2015, č. j. DSH/14502/15, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 29. 9. 2015, č. j. MMP/234997/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Krajský soud zároveň žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z opakovaného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, dále

z opakovaného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona o silničním provozu pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 6 odst. 13 téhož zákona, z opakovaného spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. i) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 38 odst. 1 písm. a) téhož zákona, a z opakovaného spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. k) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích pro porušení § 38 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky dne 2. 10. 2015.

[3] Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí podáním, které jeho zmocněnec posledního dne lhůty, tj. 19. 10. 2015, v 19:13 hodin předal držiteli poštovní licence – České poště, a. s. (dále též jen „Česká pošta“ nebo „pošta“) – ve formě elektronického dokumentu prostřednictvím služby DopisOnline. Z elektronické formy bylo podání žalobce následující den, tj. 20. 10. 2015, převedeno do podoby listinné zásilky (vytištěno, vloženo do obálky) a předáno k další poštovní přepravě.

[4] Žalovaný podané odvolání zamítl jako opožděné s odkazem na datum otisku razítka na obálce listinné zásilky, ze kterého vyplynulo, že byla podána k poštovní přepravě dne 20. 10. 2015. Uvedl, že dle § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je lhůta zachována, když je poslední den lhůty podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence. Z toho je podle žalovaného zřejmé, že zásilkou je dopis v obálce, na který se umístí podací razítko. Do doby, než zpráva získá písemnou podobu, se nemůže jednat o písemné podání. Podle žalovaného nemohlo být odvolání podáno 19. 10. 2015 ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu k poštovní přepravě, neboť v té době ještě neexistovalo. Žalovaný poukázal na to, že podatel musel souhlasit se smluvními podmínkami služby DopisOnline, tudíž mu mohlo a mělo být známo, že objednávky zadané do počítačového systému po 16. hodině budou zrealizovány až následující den. Žalovaný uvedl, že ověřil datum otisku razítka na obálce u České pošty jako 20. 10. 2015 a na základě toho učinil závěr o opožděnosti odvolání.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce ke krajskému soudu žalobu, ve které namítl, že výše uvedené odvolání podal včas dne 19. 10. 2015, a to tak, že jeho zmocněnec podal poštovní zásilku, která obsahovala odvolání, držiteli poštovní licence – České poště. Lhůta ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu tak byla dle žalobce zachována. Žalobce k žalobě přiložil podací lístek datovaný 19. 10. 2015 a označený podacím číslem zásilky X.

[6] Krajský soud žalobu vyhodnotil jako důvodnou. Uvedl, že se ztotožnil s právním názorem obsaženým v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 7. 2016, č. j. 60 A 4/2016 – 109. Z něj vyplývá, že pro posouzení toho, zda byla ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu zachována lhůta k podání odvolání, je v případě podání odvolání prostřednictvím držitele poštovní licence za pomoci elektronické služby DopisOnline rozhodující okamžik žádosti o poštovní službu, který byl držitelem poštovní licence datově potvrzen jako den podání doporučené zásilky

na poštovní stvrzence. Akceptace elektronické objednávky služeb ze strany držitele poštovní licence totiž bez dalšího implikuje podání zásilky do poštovní sítě k přepravě, a tedy uzavření poštovní smlouvy. Krajský soud konstatoval, že v nyní projednávané věci neshledal důvod pro odchýlení se od citovaného právního názoru. Krajský soud poznamenal, že v odvolacím řízení měly správní orgány k dispozici výtisk z internetové aplikace Sledování zásilek, kde byla výslovně u podacího místa uvedena poznámka o využité službě Postservis (služba DopisOnline je realizována na portálu Postservis – https://online.postservis.cz – pozn. NSS), žalovaný tudíž měl a mohl získat povědomost o detailech doručování. Dále z žalovaným opatřených dokladů jednoznačně vyplývá, že si Česká pošta uvědomila rozpor, kdy udávala na obálce jiné datum podání než na podacím lístku, a výslovně přiznala, že svým postupem uváděla zákazníka v omyl. Krajský soud tak s ohledem na uvedené zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud zavázal žalovaného právním názorem o včasnosti podaného odvolání.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel") proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel postavil svoji kasační stížnost na argumentu nesprávného posouzení klíčové právní otázky zachování lhůty krajským soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel se neztotožnil s právním názorem předloženým krajským soudem ohledně toho, že je lhůta zachována okamžikem, kdy je do systému České pošty nahrán dokument v elektronické podobě, a vyslovil své přesvědčení, že taková interpretace je v rozporu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu ve spojení s § 2 písm. a) a m) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách").

[9] Stěžovatel odkázal na znění § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu („*je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě*" – zvýraznění stěžovatele, pozn. NSS) a § 2 písm. a) a m) zákona o poštovních službách („*poštovní zásilkou [se rozumí] adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána*" a „*poštovním podáním [se rozumí] převzetí poštovní zásilky nebo poukazované peněžní částky provozovatelem k poskytnutí poštovní služby*" – zvýraznění stěžovatele, pozn. NSS).

[10] Stěžovatel označil za nepochybné, že poštovní zásilkou dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je právě a jen zásilka ve smyslu § 2 písm. a) zákona o poštovních službách. Dle stěžovatele z uvedených ustanovení jednoznačně vyplývá, že zásilkou může být pouze listinný dokument obsažený v zalepené obálce označené adresou adresáta (příp. balík), neboť právě v této podobě je zásilka doručována adresátovi. Zásilkou tak dle mínění stěžovatele nemůže být elektronický soubor .pdf/.xml nahraný do elektronického systému pošty v rámci soukromoprávní služby poskytované na základě smlouvy dle občanského

zákoníku a dále prováděné obchodními podmínkami pro poskytování služby DopisOnline (dále jen „obchodní podmínky“), nikoli poštovními podmínkami (Poštovní podmínky na základě odkazu v § 6 zákona o poštovních službách konkretizují poštovní služby a jejich poskytování, dále je „poštovní podmínky“), neboť v této podobě adresátovi doručováno podání není. Ani zákon o poštovních službách, ani poštovní podmínky nepředpokládají, že by pošta doručovala či k poštovní přepravě přebírala elektronické dokumenty. Stěžovatel vyvodil, že není-li soubor .pdf/.xml zásilkou, nemohou být s jeho podáním spojovány účinky podání zásilky k poštovní přepravě, a tudíž ani účinky zachování lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, zejména s ohledem na to, že § 2 písm. m) zákona o poštovních službách stanoví, že poštovním podáním je právě a jen převzetí poštovní zásilky v smyslu § 2 písm. a) téhož zákona.

[11] Stěžovatel nadto rozvedl, že i bez výslovné definice poštovní zásilky v zákoně o poštovních službách by již ze znění § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu vyplývalo, že poštovní zásilkou může být pouze dokument v listinné podobě obsažený v adresou označené obálce (příp. balík), nikoli elektronický soubor zaslaný poště, na základě kterého má zásilka v budoucnu teprve vzniknout. Stěžovatel shrnul, že dle jeho názoru nemůže datum podání zásilky ve smyslu citovaného ustanovení předcházet datu vzniku zásilky jako takové.

[12] Výše uvedené závěry dle stěžovatele podporuje i skutečnost, že správní řád přesně definuje, jakými způsoby lze činit podání vůči správnímu orgánu, a to písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě, příp. při splnění dalších podmínek i prostřednictvím jiných technických prostředků (§ 37 odst. 4 správního řádu). Stěžovatel poukázal, že správní řád neuznává žádnou hybridní elektronickou-písemnou formu podání, vyslovil proto přesvědčení, že je třeba podání vždy podřadit pod jednu z uvedených kategorií podle toho, v jaké formě je doručeno správnímu orgánu. Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě bylo podání doručeno v písemné podobě, je třeba na ně dle stěžovatele hledět jako na písemné podání, včetně všech důsledků z toho plynoucích.

[13] V případě služby DopisOnline je dle stěžovatele nutno striktně oddělovat soukromoprávní a veřejnoprávní aspekty této služby. Z bodu 1., bodu 2. a zejm. bodu 9.1. obchodních podmínek i z vyjádření pošty ze dne 4. 5. 2016, č. j. ČP/86614/2016, vyplývá, že předmětná služba je v každém jednotlivém případě založena na dvou smlouvách. Samotné přijetí elektronického souboru do systému pošty a jeho zpracování se řídí smlouvou podle občanského zákoníku, a má tedy ryze soukromoprávní povahu, oproti tomu podání vytištěné a zpracované zásilky se řídí poštovní smlouvou na základě veřejnoprávního předpisu - poštovního zákona. Stěžovatel vyjádřil, že z uvedeného jednoznačně plyne, že ta část služby DopisOnline, jež spočívá v uložení elektronického souboru do datového systému pošty, následném odevzdání potvrzení o přijetí objednávky zavádějícím způsobem označeného jako „podací lístek“, vytištění dokumentu a jeho zaobálkování, se řídí pouze občanským zákoníkem a obchodními podmínkami, nikoli zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami. Jestliže Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2016, č. j. 60 A 4/2016 – 109, z něhož krajský soud bezezbytku vyšel, vztáhl poštovní podmínky i na tu část soukromoprávního smluvního vztahu, na niž zákon o poštovních službách vůbec nedopadá, pak pochybil, a v důsledku toho pochybil i krajský soud. Stěžovatel dodal, že „podací lístek“, který byl žalobci (resp. jeho zástupci) odeslán v okamžiku přijetí

objednávky, nemůže být stvrzenkou ve smyslu čl. 8 odst. 2 poštovních podmínek, neboť tyto podmínky v době jeho zaslání na smluvní vztah mezi poštou a žalobcem vůbec nedopadaly. Tento „podací lístek“ tak dle stěžovatele nemůže osvědčovat podání, ale pouze potvrzovat přijetí objednávky.

[14] Stěžovatel pro podporu svého právního názoru navrhl připodobnění úložiště Postservisu k poštovní schránce, u níž je datem podání datum výběru poštovní schránky, nikoliv datum vhození dopisu do schránky (čl. 7 odst. 1 poštovních podmínek – *[p]oštovní zásilka může být vložena do poštovní schránky. V takovém případě se za den podání považuje den nejbližšího výběru poštovní schránky uvedeného na jejím informačním štítku; ke dni, v němž byla poštovní zásilka do poštovní schránky skutečně vložena, se nepřihlíží.).* Poukázal rovněž, že žalobce byl v obchodních podmínkách pošty vyrozuměn, že se týž den z datového úložiště vybírají a zpracovávají pouze ty dokumenty, které byly do tohoto úložiště doručeny do 16 hodin daného dne. Stěžovatel nadto vyslovil, že i kdyby sporný „podací lístek“ byl považován za stvrzenku ve smyslu poštovních podmínek, nebyl by vyloučen důkaz opaku. V nyní posuzovaném případě by pak bylo prokázáno, že zásilka byla k poštovní přepravě předána až následujícího dne.

[15] Česká pošta dle stěžovatele v soukromoprávní části služby DopisOnline, tj. od nahrání souboru do okamžiku podání vyhotovené zásilky k poštovní přepravě, nevystupovala jako držitel poštovní licence, ale jako jakýkoli jiný subjekt bez zvláštních vlastností vyžadovaných zákonem, neboť elektronický příjem dat a tištění zásilky nejsou poštovní službou a nejsou podmíněny ani udělením poštovní licence. Česká pošta tak dle stěžovatele vůči žalobci vystupovala ve vztahu držitele poštovní licence až od okamžiku předání listinné zásilky k poštovní přepravě.

[16] Stěžovatel uzavřel, že má za to, že datem podání poštovní zásilky k přepravě je datum předání listinné zásilky ve smyslu § 2 písm. a) zákona o poštovních službách k poštovní přepravě, v nyní posuzovaném případě tedy den 20. 10. 2016, nikoli 19. 10. 2016, kdy došlo ze strany tehdejšího zástupce žalobce k nahrání elektronického souboru obsahujícího budoucí podání do systému pošty. Podání obsahující odvolání tak bylo podáno 20. 10. 2016, tedy opožděně.

[17] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[18] Žalobce se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Na úvod lze předestřít, že skutkové okolnosti jsou nesporné, předmětem neshody je pouze jejich právní hodnocení, resp. význam pro právně relevantní důsledky takového hodnocení.

[21] Klíčovou je otázka zachování lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, konkrétně to, zda právně relevantní účinky podání poštovní zásilky pro zachování lhůty nastávají již při vložení elektronického dokumentu do systému služby DopisOnline, nebo zda tyto nastanou až po zpracování elektronického dokumentu na listovní zásilku, která je předána k přepravě.

[22] Zásadně je podání vůči správnímu orgánu učiněno okamžikem, kdy je držitel poštovní licence o službu požádán, přičemž z tohoto předpokladu vycházel i krajský soud (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 110/06, či rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1994, sp. zn. 50 Cm 13/94).

[23] Nejvyšší správní soud nejprve rozebral povahu služby DopisOnline, resp. jednotlivých jejích složek, aby mohl posoudit účinky právně významného jednání činěného prostřednictvím této služby. Služba DopisOnline umožňuje zákazníkovi elektronicky objednat zpracování a podání některých specifikovaných poštovních zásilek. Česká pošta na základě elektronické objednávky zabezpečí zpracování zásilek a jejich podání do poštovní sítě. V praxi zákazník prostřednictvím internetového portálu pošle do systému České pošty dokument ve formě elektronického souboru, pošta tento dokument vytiskne, vloží do obálky, opatří adresou a předá k další poštovní přepravě, a to ještě týž den, pokud je elektronický soubor zaslán do 16 hodin, příp. den následující, pokud je zaslán až po 16. hodině. Detaily této služby jsou upraveny v obchodních podmínkách, které jsou dostupné na stránkách služby – portálu Postservis – https://online.postservis.cz.

[24] Obchodní podmínky v čl. 9.1. výslovně uvádějí, že se smluvní vztah mezi poštou a zákazníkem (objednatelem služby) při poskytování služby DopisOnline do okamžiku poštovního podání řídí občanským zákoníkem a končí poštovním podáním elektronicky objednané zásilky. Čl. 4.2. specifikuje, že od okamžiku podání ve smyslu poštovních podmínek se vztah mezi poštou a zákazníkem řídí zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami platnými v den podání. Okamžikem podání zásilky do poštovní přepravy je mezi poštou a zákazníkem uzavřena poštovní smlouva podle zákona o poštovních službách, jejíž obsah určují poštovní podmínky platné v den podání zásilky. Lze tedy shrnout, že se vztah mezi zákazníkem využívajícím službu DopisOnline a Českou poštou od okamžiku elektronické objednávky, tj. vložení elektronického dokumentu do systému DopisOnline prostřednictvím příslušného internetového portálu, do okamžiku doručení listinné zásilky adresátovi skládá ze dvou oddělitelných, relativně samostatných právních vztahů.

[25] Zpracovávání elektronických souborů do podoby listinných zásilek (tedy tisk, vložení do obálky a opatření adresou) v rámci služby DopisOnline není poštovní službou ve smyslu zákona o poštovních službách, resp. poštovních podmínek. Je nutno zdůraznit, že samotné zpracovávání má povahu soukromoprávního jednání. Do okamžiku podání k poštovní přepravě se tudíž vztah mezi Českou poštou a objednatelem služby řídí obchodními podmínkami a občanským zákoníkem – Česká pošta při poskytování dané služby nevystupuje v postavení držitele poštovní licence, podobně jako ve stěžovatelem uváděném případě prodeje omalovánek na pobočce pošty. Vztah upravený poštovním zákonem a poštovními podmínkami, silně ovlivněný veřejnoprávní regulací, vznikne až ve

chvíli předání vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě, kdy je uzavřena poštovní smlouva. Potud lze se stěžovatelem zcela souhlasit.

[26] Nicméně pro posouzení právních důsledků využívání služby DopisOnline v oblasti doručování je rozhodné faktické fungování výše popsaného komplexu relativně oddělitelných služeb tvořeného oběma smluvními vztahy, a to zejména z toho pohledu, jak se jeví uživateli tohoto komplexu. V nyní projednávaném případě žalobce, resp. jeho zástupce, činil podání vůči správnímu orgánu prostřednictvím České pošty, která je – vedle toho, že jde o podnikatele a obchodní korporaci podnikající na trhu v nejrůznějších oblastech – rovněž, a z hlediska jejího vnímání uživateli dané služby především, držitelem poštovní licence, a dostal o tom potvrzení v podobě „podacího lístku" ze dne žádosti (ze dne učinění faktického úkonu vložení podání do elektronického portálu, tj. 19. 10. 2015). Od daného momentu již podáním disponovala pošta, a to až do okamžiku doručení zásilky v listinné podobě správnímu orgánu. Je třeba vzít v úvahu, že z pohledu uživatele se služba jeví jako „balíček", jinak řečeno, uživatel odevzdá podání v elektronické podobě subjektu, který se navenek jeví jako „jeden" (České poště), jenž disponuje potřebnou poštovní licencí a jenž se postará (vedle vytištění textu a vyrobení listinné zásilky) i o její doručení v režimu služby držitele poštovní licence. Jakkoli je nepochybné, že v případě poskytování samotné služby DopisOnline pošta nejednala v postavení držitele poštovní licence, ale z pozice poskytovatele služby „zpracování zásilky za účelem její přípravy k odeslání" v soukromoprávním režimu, na kterou až následně navázala poštovní přeprava krytá předpisy veřejného práva, tj. poštovním zákonem a poštovními podmínkami, z pohledu uživatele této služby jejím jádrem bylo právě doručení listinné zásilky v režimu služby držitele poštovní licence.

[27] Lze jistě právem namítat, že pokud by obě dvě služby poskytované v daném případě Českou poštou v jakémsi „balíčku" poskytovaly dvě různé osoby, navzájem od sebe oddělené, z nichž ta první, poskytující (jen) obdobu služby DopisOnline, by vůbec nemusela být držitelem poštovní licence a pouze by zkrátka elektronický text podání „přeměnila" v listinný, odnesla jej na poštu a předala tam k přepravě poštou v režimu služby držitele poštovní licence, nebylo by sporu o tom, že k poštovní přepravě byla zásilka podána až v okamžiku předání poště.

[28] V nyní projednávaném případě je zvláštností, pro kterou je třeba na věc nahlížet jinak, než jak činí stěžovatel, právě to, že uvedená služba je poskytována jako „balíček" poštou, tedy držitelem poštovní licence. V takovém případě z pohledu uživatele „přípravná" část balíčku ustupuje do pozadí a jako jádrová část služby se uživateli jeví doručení listinné zásilky v režimu služby držitele poštovní licence. Předání „podkladu" pro vytvoření listinné zásilky se pak v této logice uživateli jeví jako moment, v němž zásilka, v té době v listinné podobě ještě sice nevytvořená, nicméně existující jako uspořádaný soubor informací, opouští jeho sféru a vydává se – v režii držitele poštovní licence, byť v tom okamžiku vystupujícím „ještě" pouze v roli čistě soukromoprávního dodavatele doprovodné služby – na cestu za adresátem. Právě proto je nutno, jakkoli je to při přísně logickém pohledu na povahu a struktury vztahů mezi uživatelem a poštou u služby DopisOnline vlastně nesprávné, moment předání k poštovní přepravě v daném typu případů spatřovat již v odevzdání elektronického textu budoucí listinné zásilky poště prostřednictvím internetového portálu pošty.

[29] V nyní projednávaném případě je tedy za moment podání nutno považovat moment faktického předání souboru obsahujícího odvolání do systému České pošty, který byl osvědčen podacím lístkem. Lhůtu ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je tak třeba považovat za zachovanou.

[30] Pokud by nicméně pošta v budoucnu svoji praxi změnila tak, že by nejen v samotných obchodních podmínkách, ale i v reálném styku s uživatelem důsledně a jednoznačně uživatele upozorňovala na to, její služba DopisOnline je složena ze dvou částí, z nichž teprve ta druhá je poskytována v režimu služby držitele poštovní licence (včetně upozornění, v jakém okamžiku nastane přechod mezi oběma službami), nelze vyloučit, že by Nejvyšší správní soud vzhledem ke změně rozhodných skutkových okolností své právní závěry modifikoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[32] Zároveň bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení a to podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení, jak vyplývá z obsahu spisu, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu